

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marta Ładzińska

Protokolant: Agnieszka Zamojska

po rozpoznaniu w dniu 03 lipca 2017 r. w Jeleniej Górze

sprawy z odwołania **J. B.**

przeciwko **Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W.**

na skutek odwołania od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 15.07.2015 r. znak (...). (...)

w przedmiocie **ustalenia stopnia niepełnosprawności**

I. zmienia zaskarżone orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 15.07.2015 r. znak (...). (...), w ten sposób, że zalicza **wnioskodawcę do znacznego** stopnia niepełnosprawności i ustala:

- znaczny stopień niepełnosprawności ma charakter stały od 2013 r.,

- **wnioskodawca** wymaga stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji,

- **wnioskodawca** jest całkowicie **niezdolny** do pracy,

II. koszty sądowe zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca J. B. złożył odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 15.07.2015 r. nr (...). (...), na podstawie której został zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności do dnia 31.05.2017 r., ze wskazaniem symbolu przyczyn niepełnosprawności 11-I.

W zaskarżonym orzeczeniu strona pozwana ustaliła, że stopień niepełnosprawności wnioskodawcy datuje się od 05.02.2015 r., oraz że nie da się ustalić, od kiedy istnieje niepełnosprawność. Wskazano, że wnioskodawca może wykonywać pracę w warunkach chronionych oraz że nie wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością do samodzielnej egzystencji.

Wnioskodawca wskazał, że jego sytuacja się pogorszyła, dusi się w nocy, a nadto ma problemy ze wzrokiem. Nie jest możliwe podjęcie przez wnioskodawcę pracy, wymaga on stałej opieki.

W odpowiedzi na odwołanie strona pozwana wniosła o jego oddalenie argumentując, że brak jest podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji, albowiem wnioskodawca został prawidłowo zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, a stan jego zdrowia nie uzasadnia zmiany orzeczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. B. przeżył usunięcie guza podwzgórza, w wyniku czego wystąpiła u niego wielohormonalna niedoczynność przysadki mózgowej – wtórna niedoczynność nadnerczy, wtórna niedoczynność tarczyc, wtórna niedoczynność gonad, moczówka prosta, hyperprolaktynemia. Cierpi na skrzywienie przegrody nosa bez upośledzenia drożności, bezdech denny ciężkiego stopnia oraz otyłość patologiczną

Ma problemy z oddychaniem w pozycji leżącej. Dwukrotnie wykonano u niego koblację małżowin nosowych z miernym skutkiem. Używa w nocy aparatu (...), mimo tego cierpi na bezdechy.

(**dowód** : dokumnetacja medyczna, k – 2-4, , 36-36v, opinia biegłego laryngologa z dnia 18.01.2016r., k. 19-21, opinia biegłego pulmonologa z dnia 05.09..2016r., k. 56-57, opinia biegłego endokrynologa z dnia 15.02.2017 r., k. 80-80v)

Z przyczyn laryngologicznych J. B. nie kwalifikuje się do żadnego stopnia niepełnosprawności.

(**dowód** : opinia biegłego laryngologa z dnia 18.01 .2016r. , k. 19-21)

Z przyczyn psychiatrycznych J. B. nie kwalifikuje się do żadnego stopnia niepełnosprawności.

(**dowód** : opinia biegłego psychologa i psychiatry z dnia 26.05.09.2017 r., k – 101-103)

Z przyczyn pulmonologicznych J. B. kwalifikuje się do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności z symbolem 07-S, 11-I od dnia 05.02.2015 r. do dnia 31.05.2017 r. Niepełnosprawność istnieje od dnia 14.02.2013 r. Wnioskodawca z przyczyn pulmonologicznych nie wymaga stałej ani długotrwałej opieki i pomocy innej osoby. Jest zdolny do pracy w warunkach chronionych. Nie spełnia on przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

(**dowód** : opinia biegłego pulmonologa z dnia 05.09. .2016r., k. 56-57)

Z przyczyn endokrynologicznych J. B. kwalifikuje się do znacznego stopnia niepełnosprawności od 2013 r. na stałe. Niepełnosprawność istnieje od 2013 r. Wnioskodawca z przyczyn endokrynologicznych wymaga stałej lub długotrwałej pomocy innej osoby. Jest niezdolny do pracy. Nie spełnia on przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

(**dowód** : opinia biegłego endokrynologa z dnia 15.02.2017 r., k. 80-80v)

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się na dowodach z dokumentów zawartych w aktach (...), dokumentacji medycznej oraz na opinii biegłych: laryngologa, pulmonologa, endokrynologa, psychologa i psychiatry. Sąd dał im wiarę, nie budziły one wątpliwości Sądu, a nadto żadna ze stron opinii tych nie kwestionowała.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Wnioskodawca opierał swoje żądanie w przedmiocie zaliczenia go do wyższego niż umiarkowany stopnia niepełnosprawności na przepisach ustawy z dnia 27.08.1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych (Dz.U.11.127.721).

Zgodnie z przepisem art. 4 ust. 1-4 wskazanej ustawy do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej

i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne. Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

W ocenie wnioskodawcy stan jego zdrowia kwalifikował go do znacznego stopnia niepełnosprawności.

Kryteria oceny niepełnosprawności określa rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15.07.2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U. Nr 139, poz. 1328).

Ocena stanu zdrowia wnioskodawcy wymagała wiadomości specjalnych, dlatego też Sąd zasięgnął opinii biegłych: laryngologa, pulmonologa, endokrynologa, psychologa i psychiatry. Na podstawie wydanych w niniejszej sprawie opinii Sąd ustalił, że wnioskodawca może zostać zakwalifikowany z przyczyn endokrynologicznych do znacznego stopnia niepełnosprawności, który ma charakter stały poczynając od 2013 r. oraz że wymaga stałej lub długotrwałej pomocy innej osoby i jest całkowicie niezdolny do pracy.

Biegła wskazała, że wnioskodawca przeżył usunięcie guza podwzgórza, w wyniku czego wystąpiła u niego wielohormonalna niedoczynność przysadki mózgowej – wtórna niedoczynność nadnerczy, wtórna niedoczynność tarczycy, wtórna niedoczynność gonad, moczówka prosta, hyperprolaktynemia. Usunięcie zmiany spowodowało ciężkie uszkodzenie funkcji przysadki mózgowej z daleko idącymi konsekwencjami dla całego organizmu. Nie jest możliwe prawidłowe funkcjonowanie organizmu i normalna praca zawodowa przy konieczności ciągłego stosowania leków hormonalnych, sterydów nadnerczowych i wazopresyny. Wnioskodawca jest zmuszony stale kontrolować bilans płynów i dostosowywać dawki do aktualnej sytuacji organizmu, pogody, innych chorób. Jego funkcjonowanie ogranicza się do ciągłej kontroli picia, jedzenia i odpowiedniego do tego zażywania leków.

Jak już wskazano, Sąd dał wiarę opinii biegłej w całości.

Opinia biegłego podlega - jak inne dowody - ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny, to jest zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Nie podlega ona zatem weryfikacji w takich kryteriach, jak dowód na stwierdzenie faktów. Jednocześnie, przy ocenie biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (tak: wyrok SN z 1987.10.13, II URN 228/87, (...)). Z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika przy tym, że jeśli rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłych jest konieczny. W takim wypadku Sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeżeli jest ona prawidłowa i jeżeli odmiennie ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym. W niniejszej sprawie Sąd nie dopatrył się przesłanek podważających prawidłowość wydanych opinii. Żadna ze stron nie złożyła merytorycznych zastrzeżeń do wydanych opinii.

Z tych względów Sąd zmienił zaskarżone orzeczenie, działając na podstawie przepisu art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zgodnie z którym w przypadku uwzględnienia odwołania sąd zmienia w całości lub w części zaskarżoną decyzję organu rentowego lub zaskarżone orzeczenie wojewódzkiego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności i orzeka co do istoty sprawy.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych zawarte w punkcie I wyroku znajduje oparcie w przepisie art. 108 k.p.c. oraz art. 113 w zw. z art. 96 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 98 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych

(Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594). W toku postępowania wnioskodawca był zwolniony od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, a wydatki w toku postępowania ponosił Skarb Państwa.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.